

Balıkesirde Bir Kadın 36

— çitlembik · 26 Nisan 2025

BALIKESİR'DE BİR KADIN 36

Günce - 26 Nisan 2025

Dün, kendimi bir flâneuse (flanöz) olarak tanımlamıştım; yine de zaman zaman dolmuş taksilerin telaşlı kucağına sığınmaktan geri durduğum söylenemez. Etkinlikten dönerken birden aklımın paldır küldür yuvarlandığını hissediyorum. Böyle anlarda, ömrümün mevsimlerine takılırım.

Bindiğim minibüsün daracık koltuğunda, bir anlığına geçmişin perdesi aralanıyor sanki.

Ankara'da, dört yüz sekiz numaralı otobüsle Çankaya yokuşunu tırmanırkenki hâlim canlanıyor gözümde: pişmiş kelle gibi, neşeyle sırtıyorum.

"Gülmek bulaşıcıdır." derler; yanımdaki, etine dolgun genç kadın da göz ucuyla bana bakıp tebessüm ediyor.

Bugün, Leydi Em'in zarif davetine uyarak evden çıkmıştım. Yolum, şimdiye dek düzenlenen Cumhuriyet söyleşilerinin altıncısına düşmüştü.

Konuşmacı, sanatın kıyılarına usulca dokunan Dr. Mehmet Mengü'ydü.

Benim gibi anlamaya çabalayanların ve sanatseverlerin toplandığı adres, Salih Tozan Kültür Merkezi.

Afişte büyük harflerle yazılıydı: Bir Resmi Okumak.

İçimde sabırsız bir merak kıpırdanıyordu.

Leydi Em'in yanımda oluşuyorsa, o anı büyümlü bir şeye dönüştürüyordu. Onun varlığının bende yarattığı

derinliği kelimelere dökme istesem de, sözcüklerin kifayetsiz kalacağından korkuyorum.

Elbette, Leydi Em'in sanat tarihi alanındaki derin bilgisini ve mesleki donanımını güncemde özellikle belirtmeliyim.

Onu, nadir bir el yazmasının zarafetine benzetmem boşuna değil.

İçtenliğiyle ve kendinden emin tavırlarıyla çevresindekileri usulca büyölüyor; ardından esen bir meltem gibi, kim varsa peşine katıyor.

Söyleşi bittikten sonra, Leydi Em'in, Dr. Mehmet Mengü Beyefendi'nin haricinde birçoğunu şahsen, bazıları da simaen tanıdığım küçük bir grubun içine dahil oluveriyorum.

TTM'de bulunan On On'da oturacađız.

Hocalarımın yanında kendimi yabancı hissetmememi sağlayan ise, Leydi Em'in bir bakışı, sıcak bir tebessümüydü.

O an, ikimizin arasında kelimelere ihtiyaç duymayan bir anlaşma vardı sanki; sıcak, samimi, incelikli bir bağ...

Dün, güncemde İtalyan bir yazarın eserini "ŞAKA"

okuduğumdan bahsetmiştim. Resim yapan baş karakterin, 18 Kasım güncesinde şöyle dediğini anımsıyorum: "Söylemesi gülünç ama en sonunda titreşimleri çizmeyi denedim, pas renginde iki çizim yaptım..."

Bugün, bu paragraf bende öyle bir merak uyandırdı ki, bu merakımı gidermek için Dr. Mehmet Mengü Hocam'a sordum.

Ve cevabını aldım; resim sanatında gerçekten de sesleri duyabiliriz.

Bu düşünce, bir anlığına beni sarhoş etti. Başlangıçta yalnızca bir meraktı, ama şimdi, her fırça darbesinde bir sesin yankılandığını, renklerin titreşimlerinin bir melodiye dönüşebileceğini hayal ediyorum.

Artık resim, yalnızca bir görsel deneyim değil, aynı zamanda bir işitsel yolculuk haline gelecek.

On On'un gürültülü ortamından ayrılırken, hayatın sürprizlerle dolu olduğuna inancım bir kez daha yenilendi.

Dün yaşadığımız deprem kadar gerçektir; korkunun yerini alan mutluluk da.

Leydi Em ve Mehmet Beyefendi'yle birlikte çarşıya doğru yürüyorduk.

Ayak seslerimizin kaldırım taşlarında yankılandığı bu kısa yolculukta, konuşmalarımız da yavaş yavaş derinleşiyordu.

Leydi Em, o kendine has zarafetiyle, edebiyata duyduğum ilgiden ve bu uğurda verdiğim emeklerden söz etti Edebiyat öğretmeni olan Mehmet Bey'e.

Ben ise onun kelimelerle ördüğü bu zarif köprüyü hayranlıkla dinlerken, kalbimde tarifsiz bir sıcaklık

hissettim. Leydi Em'in, beyefendiyi de aynı incelikte övmesi, ruhumda yumuşak bir esinti gibi tatlı bir takdir hissi bıraktı.

Yıldız Lokantası'nda çorbalarımızı içerken, samimi sohbetlerimiz duygusal benliğimizi daha da biçimlendiriyor, hatta doyuma ulaştırıyordu.

Zaman durdurulabilseydi, bu anı defalarca bir film karesini tekrar tekrar oynatır gibi yaşamak isterdim.

Sonrasında Leydi Em, kahve içmek için Nağme Kafe'ye gitmeyi teklif etti.

Şimdi, Mehmet Hocam da şehrin içinde saklı kalmış bu gizli köşeyi tanımış olacaktı.

Mekânın sahipleriyle tanışma faslı ve kahvelerimizi yudumlarken, bir şiirimi okumayı teklif ettim.

Beğenisine nail olduğum muhterem beyefendi ve Leydi Em'le, gelecek planları yaparken bulduk kendimizi...

Bağımsız, amatör ruhlu ve samimi bir şekilde hazırlanan dergi benzeri yayınlara fanzin deniyormuş. Bu kelimeyi ilk kez duymanın hem utancıyla hem de eksikliğiyle hemen araştırmaya koyuldum. Meğerse, sanat, edebiyat ve müzik gibi alanlarda özgürce yazılan yazılar, şiirler ve hikâyelerden oluşan özel bir dünya imiş.

İç sesim fısıldıyor şimdi:

“Hayatın mevsimlerini kucaklamaya hazır mısın?”

H. Çiğdem Deniz